

L'habitació privada

Una tarda de tardor em van portar en cadira de rodes pels passadissos de l'hospital central de la ciutat.

- A on? - Una infermera va preguntar a una altra-. Potser a una sala separada, potser a una de comuna.

Em vaig emocionar.

- Per què hauria d'anar a una sala general, quan puc anar a una altra de separada?

Les infermeres em van mirar amb una compassió tan sincera que em va sorprendre i em va desencoratjar al mateix temps. Va ser més tard quan vaig saber que només els pacients moribunds són traslladats a una sala separada perquè els altres pacients no els vegin.

- El metge ha dit a una habitació privada- va dir la infermera.

Però jo no sabia què significava i em sentia tranquil·la. Quan era al llit, em sentia completament en pau pel fet que no havia d'anar enlloc, que ja no devia res a ningú, i tota la meva responsabilitat havia desaparegut.

Tenia una estranya desconexió amb el món que m'envoltava i no m'importava gens el que hi passava. Res i ningú m'interessava. Tenia el dret de descansar. I estava bé. Em vaig quedar sola amb mi, amb la meva ànima, amb la meva vida. Només jo i jo.

Els problemes van desaparèixer, l'escàndol va desaparèixer, els temes importants van desaparèixer. Tota pressa després d'aquell moment semblava tan petita en comparació amb l'eternitat, amb la vida i la mort, amb tot allò desconegut que ens espera, a l'altra banda...

I llavors la vida real va començar a envoltar-me de nou! I resulta que la vida era meravellosa. Els ocells cantant al matí, un raig de sol arrossegant-se per la paret sobre el llit, les fulles daurades d'un arbre colpejant a la meva finestra, el cel blau profund de tardor, els sorolls de la ciutat quan es desperta: els clàxons dels cotxes, el soroll de les rodes que roden amb pressa sobre l'asfalt, el cruix de les fulles que cauen... Senyor, la vida és meravellosa! I m'acabo d'adonar...

- Bé, encara que sigui ara, -em vaig dir a mi mateixa- però ho has acabat entenent. I tens un parell de dies més per gaudir-la i estimar-la amb tot el cor!

La sensació de llibertat i felicitat em va embargar i vaig trobar una sortida, i em vaig girar cap a Déu, perquè ell era ara el que estava ara més proper a mi.

- Déu! Gràcies per donar-me l'oportunitat d'entendre com de bella és la vida i estimar-la. Encara que sigui abans de morir, just ara he après com de meravellós és viure!

Em vaig omplir d'un estat de calma, pau, llibertat al mateix temps. El món sonava i brillava amb la llum daurada de l'amor. Vaig sentir poderoses vibracions d'energia. Semblava que l'amor es feia dens i alhora suau i transparent, com una onada de l'oceà.

Va omplir tot l'espai al voltant, i fins i tot l'aire es va fer pesat i no va passar immediatament als meus pulmons danyats, sinó que va fluir en un corrent lent. Em va semblar que tot el que veia estava ple d'aquesta llum i energia daurades. M'encantava. I va ser com una fusió de les poderoses melodies de Les quatre estacions de Vivaldi elevant-se.

Una habitació privada, un diagnòstic d'adenocarcinoma en fase 4 amb infiltració leptomenígea, carcinomatosi menígea, per dir-ho simplement, un estat irreversible del cos reconegut per la metgessa. Tenia els seus avantatges.

Tothom podia veure els moribunds en qualsevol moment. Els familiars van ser convidats a trucar als seus éssers estimats al funeral, i una sèrie d'amics vestits de dol es van acomiadar de mi. Vaig entendre les seves dificultats: de què parlar amb una persona moribunda que, a més, ho sap. Em va fer gràcia mirar les seves cares confuses.

Em vaig alegrar: quan els tornaria a veure tots, sobretot en temps de guerra!? I més que res al món, volia compartir el meu amor per la vida amb ells: com pots no ser feliç només perquè vius?

Vaig fer broma amb la meva família i amics el millor que vaig poder: vaig fer acudits, històries de la vida. Tothom, gràcies a Déu, va riure, i el meu comiat va tenir lloc en una atmosfera d'alegria i joia. En algun lloc del tercer dia em vaig cansar d'estar estirada, vaig començar a caminar per la sala, vaig seure al costat de la finestra. Durant aquest temps, el metge em va agafar i em va renyar perquè no m'havia d'aixecar.

Em va sorprendre de veritat:

- Canviarà alguna?

- Bé... No –ara la metgessa estava confosa–. Però no pots caminar.

- Per què?

- Els teus resultats són de cadàver. No pots ni viure, però has començat a aixecar-te.

El màxim que em van donar, una setmana, havia passat.

No em vaig morir, però amb gana vaig menjar entrepans amb salsitxes d'una botiga russa com a aperitiu del meu *borscht* preferit preparat acuradament per la meva mare amb mongetes, com a mi m'encanta, i l'última cirera local, obtinguda miraculosament per un amic persistent al principi d'octubre a la Boqueria, i fins i tot l'amanida Olivier, que també volia indescriptiblement, per sentir una vegada més l'esperit de les vacances d'Any Nou.

Em sentia bé. Em sentia il·limitada, indescriptible i inexplicablement lleugera i bé. Però la metgessa se sentia malament: no entenia res. L'anàlisi no ha canviat, el tumor al cap i les metàstasis al llarg del cos creixien, i vaig començar a sortir al vestíbul i a caminar cap a la cantina.

A la metgessa li va saber greu. Però l'amor exigia l'alegria dels altres.

- Doctora -vaig preguntar-li- què li agradaria veure en les meves proves i resultats?

Ella ràpidament em va escriure unes lletres i números en un tros de paper. No vaig entendre res de la seva lletra de metge, però ho vaig llegir amb atenció. La doctora em va mirar amb compassió, va murmurar alguna cosa i se'n va anar.

A les 9 del matí va irrompre a la meva habitació exclamant:

- Com ho has fet?

- Com ho hauria de saber? Què, n'hi ha alguna millora? I, carai, quina és la diferència?

Em van transferir a una sala general (aquí és on la gent ja no mor). Els meus familiars i amics ja s'havien acomiadat i havien deixat de venir, tothom havia marxat.

Hi havia tres dones més a l'habitació. Tenien les cares contra la paret i van morir trista, silenciosa i activament. Va durar dues hores. El meu amor va començar a ofegar-se.

Calia fer alguna cosa urgentment.

Després de treure una síndria de sota el llit, que el mateix amic insistent havia obtingut miraculosament en aquesta època de l'any, la vaig arrossegar sobre la taula, la vaig tallar i vaig dir en veu alta:

- La síndria alleuja nàusees després de la quimioteràpia.

L'olor del riure fresc flotava per l'habitació. Les altres es van acostar fins la taula.

- De debò ajuda?

- I tant -vaig confirmar amb confiança, pensant: "qui coi sap ..."

La síndria estava sucosa.

- De fet, ja no tinc nàusees! -va dir la que estava al costat de la finestra.

- Jo tampoc! Ni jo! -van confirmar la resta, amb felicitat.

Així, vaig assentir amb satisfacció.

A les dues de la matinada, una infermera va mirar cap a la sala i es va indignar:

- Quan deixaràs de fer soroll? Estàs pertorbant tota la planta per dormir!

Tres dies més tard, la metgessa em va preguntar, dubitativa:

- Podries anar a una altra habitació?

- Per què?

- En aquesta sala, la condició de tothom ha millorat. I a l'altra hi ha molts malalts.

- No! –van cridar els meus companys d’habitació-. No et deixarem marxar.

No em van deixar marxar. Els veïns es van dirigir a la nostra sala, només per seure i xerrar. I riure. I vaig entendre per què. A la nostra sala només hi havia amor. L'amor envoltava tothom amb una onada daurada, i tothom se sentia còmode i tranquil.

Em va agradar especialment una jove i bella noia ucraïnesa. Tenia càncer cervical. No podia caminar correctament, perquè patia dolor a l'esquena i a la cama. Com jo, ella tenia metàstasi. Em semblava que no sabia com continuar somrient

Una setmana després, vaig tornar a veure aquell somriure encantador que tenia. I quan va dir que el tractament havia començat a funcionar i s'estava recuperant, vam organitzar una festa, vam parar la taula, que va ser coronada amb una ampolla de cava, amb la qual ens vam tornar bojós ràpidament, i després vam ballar.

El metge de torn, que va venir pel soroll, primer ens va mirar atònits i després va dir:

- Fa 20 anys que treballo aquí, però és la primera vegada que veig això –va girar-se i va marxar.

Vam riure durant molt de temps, recordant l’expressió de la seva cara. I va ser divertit.

Jo vaig llegir i vaig escriure llibres, vaig escriure poemes, vaig mirar per la finestra, vaig parlar amb veïns, vaig caminar pel passadís i estimava tot el que veia: els llibres, la llet, el veí, un cotxe aparcat a fora de la finestra i un arbre vell.

La metgessa amb prou feines em parlava, només mirava estranyada mentre passava, i després de tres setmanes va dir tranquil·lament:

- La teva hemoglobina és la normal d'una persona sana. No cal que t’aixequis més.

Semblava enfadada amb mi per alguna cosa. En teoria, va resultar que era una ximple i havia comès un error amb el diagnòstic, com tots els seus col·legues, però això no podia ser cert, i ella també ho sabia.

I una vegada es va queixar:

- No et puc oferir res més. Després de tot, t’estàs recuperant, encara que ningú t’està tractant. I això no pot ser possible!

Quin és el meu pronòstic ara?

- No ho he pensat encara, ningú t'ho dirà- va respondre en silenci i va marxar.

Quan vaig ser donada d’alta, la metgessa va admetre:

- Em sap greu que marxis, encara tenim molts pacients molt malalts.

Tothom va deixar la nostra habitació. I al departament, la mortalitat d'aquest mes va disminuir un 30%.

La vida va continuar. Només que la vida tenia un aspecte diferent. Semblava que vaig començar a mirar el món des de dalt, i per tant l'escala del que estava passant va canviar.

I el significat de la vida va resultar ser tan senzill i accessible. Només has d'aprendre a estimar, i llavors les teves possibilitats es faran il·limitades, i els desitjos es faran realitat. Per descomptat, només si formuleu aquests desitjos amb amor, i no enganyeu a ningú, ni envegeu, ni ofeneu ni desitgeu fer mal a ningú. Tan senzill i alhora tan complicat!

És cert que Déu és amor. Només has de recordar-ho.